

I

I DET HERRENS ÅR 1150, da de gudløse saracenerne, jordens bærmere og fortrøp for Antikrist, havde tilføjet vore folk adskillige nederlag i det Hellige Land, nedsænkede den Helligånd sig over Fru Sigrid og gav hende en åbenbaring, som kom til at ændre hele hendes liv.

Måske kan man også sige, at denne åbenbaring var med til at forkorte hendes liv. Sikkert er det i hvert fald, at hun aldrig mere blev den samme. Mindre sikkert er det, om det var rigtigt, hvad munken Thibaud langt senere skrev, nemlig at i det øjeblik, hvor Helligånden åbenbarede sig for Sigrid, blev også grundlaget skabt for et nyt rige i Norden, som man med tiden kom til at kalde for Sverige.

Det skete ved Tiburtiusmesse – på den dag, som man normalt regnede for sommerens første – og samme dag, hvor isen brød op i Västra Götaland. Der havde aldrig nogensinde tidligere været forsamlet så mange mennesker til messe i Skara. Men det var på den anden side heller ikke nogen almindelig messe. Langt om længe skulle man nemlig indvie den ny domkirke.

Ceremonierne havde allerede været i næsten to timer. Processionen var gået sine tre gange rundt om kirken – uendeligt langsomt fordi biskop Ödgrim var en meget gammel mand, der stavrede af sted, som om dette var hans sidste vandring. Desuden virkede han en smule forvirret. Den sidste bøn inde i den velsignede kirke læste han nemlig på almindeligt sprog og ikke på latin.

Gud, Du som usynligt våger over alt, men som til menneskenes frelse gør din magt synlig, tag imod dette Dit hus, hersk i Dit tempel, således at alle, som samles her for at bede, kan få del i Din trøst og Din hjælp.

Og så blev Gud så sandelig synlig. Hvad enten det nu skete for at frelse menneskeheden eller af helt andre årsager. Det var et skue, som ingen mennesker nogensinde før havde set magen til i hele

Västra Götaland. De voldsomme, strålende farver i bispernes dragter. De glimtende guldtråde. Lyseblåt og mørkerødt silke. Fra røgelseskar af guld steg bedøvende dufte op. Og kannikkerne gik rundt i hele kirken og svingede med karrene. Samtidig var der en musik så himmelsk, at intet øre i hele Västra Götaland nogensinde før havde hørt mage. Løftede man øjnene, var det som at skue lige op i himlen. Til trods for at alt var under tag. Det var ubegribeligt, at bygmestre fra Burgund og England havde været i stand til at skabe noget så himmelstræbende, uden at det hele faldt sammen. Om ikke andet så fordi Gud selv burde blive vred og ramme de hovmodige mennesker, der forsøgte at skabe hvælvinger, som nåede helt op til ham.

Fru Sigrid var en praktisk kvinde. Der var dem, der sagde, at hun netop derfor var hård. Hun havde aldeles ikke haft lyst til at tage den besværlige tur til Skara, fordi foråret var kommet tidligt, og vejene var blevet forvandlet til pløre, og fordi hun ikke følte sig tryk ved tanken om at skrumples rundt i en vogn i så lang tid i sin velsignede tilstand. Mere end noget andet i det jordiske liv frygtede hun for fødslen af sit andet barn. Og hun vidste meget vel, at når en domkirke skulle indvies, så ville det komme til at dreje sig om at stå på det hårde stengulv i adskillige timer for med mellemrum at falde på knæ i bøn. Hvilket var en plage for en kvinde i hendes tilstand. Når det drejede sig om kirkens regler, var hun velbevandret. Sikkert også mere end de fleste af de stormænd og deres døtre, som stod omkring hende lige nu. Ikke fordi hun med flid og lyst havde sat sig ind i dem. Men fordi hendes far dengang, da hun kun var seksten år gammel, havde fået den opfattelse, at hun havde viet en mandlig frænde fra Norge – en mand af alt for lav byrd – mere interesse end godt var. Hvilket han i øvrigt havde ret i. Faktisk mente faderen, at den forbindelse meget vel kunne udvikle sig til noget, der ellers kun hører ægteskabet til, sådan som han selv formulerede problemet. Derfor blev hun sendt bort til et kloster i Norge, hvor hun måtte blive i fem år. Og hun var vel aldrig sluppet ud derfra igen, hvis hun ikke havde arvet en barnløs morbror i Östra Götaland, og dermed var blevet en kvinde, som det var bedre at gifte bort end at opbevare i et kloster.

Hun vidste altså, hvornår man skulle stå op, og hvornår man skulle falde på knæ. Hun vidste, hvornår man skulle deltage i de Pater Noster og Ave Maria, som bisperne længst fremme messede, og hvornår man skulle bede for sig selv. Og hver gang hun skulle bede for sig selv, bad hun for sit liv.

Gud havde skænket hende en søn for tre år siden. Det havde taget to døgn at bringe ham til verden. To gange var solen først stået op, så gået ned, mens hun var lukket inde i en lille verden af sved, smerte og angst. Til sidst var hun sikker på, at hun skulle dø. Det samme var de gode kvinder, som hjalp hende. De havde sendt bud efter præsten nede i Forshem, som havde givet hende syndernes forladelse og den sidste olie.

Hun havde håbet, at hun aldrig mere skulle opleve den slags. Og nu bad hun om at slippe for smerten og angsten. Det var naturligvis noget selvisk noget at bede om, det vidste hun udmærket. Det var almindeligt, at kvinder døde i barsels seng. Og det stod jo skrevet, at kvinder skulle føde deres børn i smerte. Men hun havde ikke desto mindre covet at bede til den Hellige Jomfru om at forskåne netop hende. Desuden havde hun forsøgt at opfylde sin ægteskabelige pligt på en måde, så der ikke kom flere børn ud af det. Deres søn Eskil levede jo, og han var et rask og frisk og velskabt lille drengebarn, som kunne det, børn skal kunne.

Den Hellige Jomfru havde naturligvis straffet hende. Det er jo menneskets pligt at opfylde jorden. Så hvordan kunne hun da håbe på at blive bøn hørt, når hun netop bad om at slippe for at bære sin del af det ansvar? Altså skulle hun igennem det endnu en gang. Ikke desto mindre bad hun altså om at få lov til at slippe lidt nådigere end ved sin første fødsel.

For i det mindste at gøre det lidt mere tåleligt i timevis at falde på knæ og rejse sig igen, for derefter at falde på knæ endnu en gang, havde hun ladet sin trælkvinde Sot døbe, så hun kunne være med hende i Guds hus, og så Sigrid kunne støtte sig til hende, når hun skulle op og ned. Sots store, sorte øjne var vidt opspærrede som øjnene på en skrækslagen hest over alt det, hun fik at se. Og havde hun ikke været rigtigt kristen før, så burde hun i hvert fald blive det nu.

Tre rækker foran Sigrid stod Kong Sverker og Dronning Ulvhilde, og de to – som var tynget af alderen – fik sværere og sværere ved at rejse sig og falde på knæ uden at stønne eller komme med andre endnu mere upassende lyde. Det var imidlertid for deres skyld og ikke for Guds, at Sigrid befandt sig i domkirken. Kong Sverker vurderede hverken hendes norske eller vestgøtiske aner ret højt. Og hendes mands norske æt og Folkunge-æten havde han det ligesådan med. I sin høje alder var kongen desuden blevet mistænksom og livræd, ligesom han var blevet meget bekymret for, hvilket liv han ville komme til at føre efter døden. At udeblive fra denne kongens store og Gud velbehagelige kirkevelsignelse ville godt kunne misforstås. Det kunne støde Gud. Og hvad der ifølge Sigrid var værre, det kunne støde kongen.

Men da man gik ind i den tredje time, begyndte det efterhånden at køre rundt i Sigrids hoved. Og hun fik sværere og sværere ved hele tiden at falde på knæ og rejse sig. Ligesom det barn, hun havde i sin mave, sparkede og bevægede sig mere og mere, som om det også ville protestere. Hun fik en følelse af, at det gulblege, blankslebne kalkstengulv gyngede under hende, og hun fik en fornemmelse af, at det til sidst ville åbne sig under hende og opsluge hende. Netop da gjorde hun noget uhørt. Resolut rejste hun sig og gik med raslende silkekjole ned bag i kirken, hvor hun satte sig på en tom sidebænk. Alle så det. Også kongen.

Netop som hun lettet lod sig synke ned på stenbænken ude ved kirkevæggen, kom munkene fra Lurö ind i procession. Sigrid tørrede panden og ansigtet med en lille linnedskrud og nikkede opmuntrende til sin søn, der var blevet stående længere fremme sammen med Sot.

Munkene begyndte at synge. I tavshed og med sænkede hoveder var de som i bøn vandret frem gennem hele midtergangen og havde taget opstilling helt fremme ved alteret, hvor bisperne og deres hjælpere trak sig lidt afsides. Til at begynde med lød munkenes sang bare som en svag mumlen, men så blev de pludselig understøttet af lyse drengestemmer. En del af munkene fra Lurö var iført brune og ikke hvide kutter, og de var ikke andet end drenge, hvis sang som fuglestemmer steg op imod de vældige hvælvinger.

Og da de var steget så højt op, at de fyldte hele det vældige rum, blev de understøttet af de voksne munkes stemmer, som sang det samme som drengene og dog ikke det samme. Sigrid havde hørt både tostemmig og trestemmig sang før, men her var der mindst otte stemmer. Det var som et mirakel – noget umuligt – noget så ufatteligt svært, at det næsten slet ikke kunne lade sig gøre. At synge trestemmigt var såmænd svært nok.

Udmattet og med opspærrede øjne stirrede Sigrid i den retning, hvor miraklet skete, mens hun lyttede med hele sin sjæl og med hele sin krop. Så koncentreret lyttede hun, at det var, som om hele hendes krop kom i svingninger af det. Til sidst sortnede det for hendes øjne. Som om der ikke var kraft nok i hende til at se, når hun også skulle høre. Og som om også hendes øjne ville lytte. Det var, som om hun forsvandt – som om hun blev forvandlet til toner og blev en del af den hellige musik – en musik der var smukkere end nogen musik, hun nogensinde før havde hørt, så længe som hun havde levet.

Efter en tid kom hun til sig selv igen, ved at nogen tog hende i hånden. Og da hun åbnede øjnene og så op, fik hun øje på Kong Sverker selv.

Venligt klappede han hendes hånd og takkede hende ironisk, fordi han – så gammel han end var – alligevel havde haft brug for en svanger kvindes eksempel for at kunne finde ud af at sætte sig ned. Imidlertid mente kongen, at når en gravid kvinde kunne gøre det, så kunne *han* vel også. Var det derimod sket i den omvendte orden, havde det nok ikke set så godt ud.

Beslutsomt kvalte Sigrid en impuls til at fortælle, at den Helligånd netop havde talt til hende. Det forekom hende, at en sådan historie bare ville få det til at se ud, som om hun gjorde sig til – noget alle konger oplevede mere end nok af, indtil en eller anden valgte at hugge hovedet af dem. I stedet fortalte hun hviskende, hvad hun netop havde fundet ud af.

Det forholdt sig jo, som kongen sikkert vidste, sådan, at der var vrøvl med hendes arv oppe i Varnhem. Hendes kusine Kristina havde netop giftet sig med stræberen Erik Jedvardsson, og de krævede nu at få halvdelen af ejendommen. Imidlertid havde munke-

ne på Lurö brug for at kunne flytte til et sted, hvor klimaet var mindre strengt. Størsteparten af deres høst var gået tabt – det vidste jo alle – selvom det havde været smukt af Kong Sverker at skænke dem Lurö. Men hvis nu hun, Sigrid, gav Varnhem til cistercienserne, så kunne kongen jo velsigne gaven og erklære den lovlig, hvormed hele problemet ville være ude af verden. Alle ville tjene på en sådan ordning.

Hun talte hurtigt, lavmælt og lidt forpustet, og hendes hjerte hamrede stadigvæk hårdt. Fordi hun endnu ikke var kommet sig over, hvordan hendes mørke af den himmelske musik var blevet forvandlet til lys.

Først virkede kongen en anelse overrumplet. Han var ikke vant til, at folk talte så direkte til ham. Helt uden sirlige omskrivninger. Og han var da slet ikke vant til, at det var kvinder, som talte sådan.

“Du er i sandhed velsignet i mere end én forstand, min kære Sigrid,” sagde han så til sidst ganske langsomt og greb atter hendes hånd. “I morgen, når vi har sovet ud i kongsgården efter dagens gæstebud, så vil jeg tilkalde Fader Henri, og så aftaler vi det hele. I morgen, men ikke nu. Det passer sig ikke, at vi sidder så længe hernede og hvisker for os selv.”

I en hånd vending havde hun således skænket sin arv væk. Varnhem. Og ingen – hverken mand eller kvinde – bryder sit ord til kongen. Ligesom kongen aldrig må bryde *sit* ord. Det, hun havde gjort, kunne således ikke gøres ugjort.

Men fornuftigt var det. Det måtte hun indrømme, da hun var kommet sig lidt. Helligånden kunne altså også være praktisk, og Herrens veje var ikke altid uransagelige.

Varnhem og Arnäs lå omkring to dages ridt fra hinanden. Varnhem uden for Skara ikke langt fra bispegården, lige i nærheden af bjerget Billingen. Arnäs lå oppe ved Vänerns østlige bred, der hvor Sunnanskog sluttede og Tiveden begyndte. Lige i nærheden af bjerget Kinnekulle. Gården Varnhem var nyere og i bedre stand, og det var derfor, hun ville tilbringe den koldeste tid der. Især fordi den frygtede barselsseng nærmede sig. Magnus, hendes mand, ville, at de skulle have hans fædrene arv Arnäs som deres førstesæde

– hun foretrak Varnhem. Og det var de aldrig blevet enige om. Engang imellem var de ikke engang i stand til at tale om det så venligt og tålmodigt, som mand og hustru bør kunne tale om den slags.

Arnäs burde repareres og bygges om. Men stedet lå i det ejerløse grænseland langs skoven, hvor der var meget fællesjord og meget kongejord, som man kunne bytte sig til eller købe. Så det sted kunne helt sikkert blive meget bedre, især hvis hun flyttede derop med alle sine trælle og alt sit fæ fra Varnhem.

Det var ikke helt sådan, Helligånden havde udtrykt sig, da Han åbenbarede sig for hende. Men hun havde fået et syn. Hun havde set en flok smukke heste, der skinnede som perlemor. Hestene var kommet løbende imod hende på en eng med masser af blomster. Deres maner var hvide og rene, og deres lange, hvide haler spotsk løftede. De bevægede sig legende og smidigt som katte. De var ikke vilde, selv om de bevægede sig frit. Alle var de nemlig hendes heste. Og et eller andet sted bag de legende og usadlede heste kom en ung mand ridende på endnu en hest. En sølvfarvet hest, som også havde hvid man og højt løftet hale. En ung mand, som hun kendte og dog ikke kendte. Han havde båret skjold, men ikke hjelm. Skjoldmærket kunne hun ikke genkende. Det tilhørte hverken hendes slægt eller hendes mands. Helt hvidt og med et stort kors af blod, ellers ingenting.

Den unge mand havde stoppet sin hest helt tæt på hende og havde talt til hende. Hun hørte alle hans ord og forstod dem, men forstod dem alligevel ikke. Ikke desto mindre vidste hun, at det, som han sagde, var, at hun skulle give Gud den gave, der lige nu var allermest brug for i det land, hvor Kong Sverker regerede – et godt sted, hvor munkene fra Lurö kunne være.

Bagefter havde hun betragtet munkene, da de trissede ud af kirken efter den langtrukne forestilling. De virkede ikke det mindste påvirkede af det mirakel, som de havde afstedkommet. Faktisk virkede de nærmest som et hold stenhuggere, der nu efter at have afsluttet dagens dont mest af alt tænkte på at få sig noget aftensmad. De havde sludret lidt indbyrdes, kløet sig i det røde udslæt, som mange af dem havde på den groft ragede isse. Huden i ansigt-

tet og i nakken hang på mange af dem. Velnærede var de ikke på Lurö. Det kunne hvem som helst se. Og desuden havde vinteren været alt andet end nådig ved dem. Derfor var det ikke svært at fatte Guds vilje. De, der kunne synge så smukt, at det var et mirakel i sig selv, skulle have et bedre sted at arbejde og bo. Og Varnhem var et rigtigt godt sted.

Da hun kom ud på trappen uden for domkirken, blev hun klar i hovedet af den kølige, friske luft. Og pludselig forstod hun – næsten som om Helligånden stadigvæk var hos hende – hvordan hun skulle sige dette til sin mand, som netop kom imod hende i trængslen med deres kapper over armen. Hun betragtede ham med et forsigtigt smil, og var helt tryk ved situationen. Hun holdt af ham, fordi han var en god og mild ægtemand og en omsorgsfuld far. Også selvom han ikke var en mand, der fremkaldte hverken ærefrygt eller beundring hos andre. Faktisk var det af og til svært at tro, at han var sønnesøn af sin direkte modsætning, den stærke jarl Folke den Tykke. Magnus var ikke nogen iøjnefaldende mand. Havde det ikke været for de fornemme, udenlandske klæder, så kunne man nemt have overset ham.

Da han nåede frem, bukkede han for hende og bad hende om at holde sin egen kappe, mens han trak den himmelblå, mårskindsforede kappe omkring sine skuldre og gjorde den fast under hagen med et tungt sølvspænde. Derefter hjalp han hende, strøg hende blidt over panden med sine bløde hænder – som ikke var en krigers hænder – og spurgte, hvordan hun havde kunnet udholde at deltage i så lang en lovsang i sin velsignede tilstand. Hun svarede, at det slet ikke havde voldt hende problemer, fordi hun havde taget Sot med og havde brugt hende som krykkestok, og fordi Helligånden desuden havde åbenbaret sig for hende. Det sidste sagde hun i en tone, som om det ikke var alvorligt ment, og han smilede til hende, som om det bare var en af hendes sædvanlige spøgefuldheder. Hvorefter de så sig om efter den hirdmand, som var på vej med hans sværd fra våbenhuset.

Da han stak sværdet ind under kappen og fæstnede det til bæltet, strittede begge hans albuer ud til siden og fik ham til at se bred og mægtig ud på en måde, som hun slet ikke syntes passede til ham.

Derefter bød han hende sin arm og spurgte, om hun havde lyst til først at promenerer lidt på torvet og se lidt på de optrædende, eller om de skulle gå lige hjem, så hun kunne hvile sig.

Hun svarede hurtigt, at hun gerne ville strække benene en smule uden at være nødt til at falde på knæ hele tiden. Han smilede lidt genert over hendes frække spøg. Derefter tilføjede hun, at hun da også gerne ville se lidt på alle disse akrobater, som kongen havde indbudt. Midt ude på torvet var en frankisk trup i gang med deres kunster, og en mand ved siden af slugte ild. Der blev spillet på piber og giger, og ovre ved et af de store øltelte kunne man høre lyden af store trommer.

Forsigtigt trængte de sig gennem mængden, hvor de fornemme kirkegæster nu blandedes med almindelige mennesker og trælle. Efter at have gået en tid trak hun så vejret dybt og fik sagt det hele på én gang.

“Magnus, min kære mand, jeg håber nu, at du vil forholde dig mandigt rolig og værdig og lytte til, hvad jeg har at sige,” sagde hun. Derefter trak hun vejret dybt igen og fortsatte hurtigt, inden han nåede at svare. “Jeg har givet mit ord til Kong Sverker på at ville skænke Varnhem til cisterciencermunkene fra Lurö. Et ord til en konge kan man ikke tage tilbage. Det er uigenkaldeligt. Vi skal mødes med ham i morgen i kongsgården for at få mit løfte nedskrevet og beseglet.”

Som hun havde forventet, stoppede han op på stedet og betragtede hende først undersøgende for at få øje på det smil, som ville afsløre, at hun stadigvæk spøjte. Men snart gik det op for ham, at hun var helt alvorlig, og da kom vreden over ham med en sådan kraft, at han nok ville have slået hende for første gang nogensinde, hvis ikke de havde stået derude på torvet mellem slægt, fjender og almue.

“Er du da helt fra sans og samling, kvinde! Hvis det ikke havde været, fordi du havde arvet Varnhem, så ville du stadigvæk sidde i dit kloster og vansmægte. Det var jo på grund af Varnhem, at vi blev gift.”

I sidste øjeblik havde han genvundet selvbeherskelsen og talte nu lavmælt mellem hårdt sammenbidte tænder.

“Du har så ganske ret, min kære husbond,” svarede hun og sænkede dydigt blikket. “Havde jeg ikke arvet Varnhem, så havde dine forældre nok valgt et andet parti til dig. Og jeg havde sikkert været nonne nu. Sandt er det også, at Eskild og det nye liv, som jeg bærer under mit hjerte, ikke havde eksisteret, hvis det ikke havde været for Varnhem.”

Han svarede ikke. Det så ud, som om han var nødt til at bruge alt for mange kræfter på at få orden i sine tanker til, at han kunne finde ord. Netop i det øjeblik dukkede Sot op med sønnen Eskild, som kom løbende og tog fat i sin mors hånd og begyndte at snakke til hende – højt og hurtigt – om alt det, de havde set i domkirken. Efter at han nu i så lang tid havde været tvunget til at tie, fossede ordene fra ham som vand fra en kilde – som fossen efter tøjbrud. Og de var umulige at stoppe.

Magnus tog sin søn i favnen og strøg ham kærligt over håret, samtidig med at han betragtede sin ægteviede hustru med noget, der signalerede alt andet end kærlighed. Men så satte han pludselig drengen fra sig og befalede næsten uvenligt Sot, at hun skulle tage Eskild med ned for at se på gøglerne. Når de var færdige med det, skulle de så mødes igen. Forundret greb Sot drengen i hånden og trak ham med sig, mens han strittede imod og protesterede, alt hvad han kunne.

“Men som du også ved, min kære mand,” fortsatte hun hurtigt for at beholde kontrollen over samtalen og undgå, at han bare vendte ryggen til hende i vrede, “så ønskede jeg mig Varnhem i morgengave, til trods for at jeg selv havde arvet den. Og den morgengave fik jeg. På papir med segl. Derfor fik jeg heller ikke meget andet. Udover den kappe, som jeg bærer og en smule guld til at smykke mig med.”

“Det er også sandt,” svarede Magnus sammenbidt. “Men Varnhem var trods alt en tredjedel af vor fælles ejendom – en tredjedel, som du nu har taget fra Eskild. Hvad jeg ikke fatter, er, hvorfor du gør sådan noget. Også selv om jeg anerkender din ret til at gøre det.”

“Lad os følges over mod gøglerne og ikke stå stille her, som om vi er vrede på hinanden. Så skal jeg forklare dig det hele,” sagde hun og bød ham sin arm.

Magnus så sig ubehageligt berørt omkring – forstod at hun havde ret – smilede anstrengt og tog så hendes arm.

“Jo,” sagde hun, efter at de havde gået lidt. “Hvis vi nu lægger ud med det jordiske. Det som fylder mest i dit hoved lige nu. Jeg tager naturligvis alle kreaturerne og trællene med op til Arnäs. Varnhem har ganske vist de bedste bygninger, men netop derfor har vi bedre muligheder for at bygge Arnäs om fra bunden. Især da vi nu får mange flere hænder til vores rådighed. På den måde får vi et meget bedre sted at bo, navnlig om vinteren. At vi har flere kreaturer, betyder også, at vi får flere tønder med saltet kød og flere huder, som vi så kan sende med båd til Lödöse, sådan som du så gerne vil. Fra Arnäs kan vi oven i købet handle med Lödöse både sommer og vinter, hvilket jo er svært fra Varnhem.”

Han gik let foroverbøjet og uden at sige noget ved siden af hende. Men hun bemærkede, at han nu lyttede interesseret. Og da hun så det, forstod hun også, at det her ikke ville ende i skænderi. Også fordi det hele nu stod så klart for hende – som om hun havde brugt lang tid på at gennemtænke det, selvom det ikke var mere end en time siden, hun havde fået ideen.

Flere oksehuder og flere tønder med salt kød, der blev solgt i Lödöse, betød også mere sølv. Og mere sølv betød mere udsæd. Mere udsæd betød, at flere trælle fik muligheden for at vinde deres frihed ved at bryde ny jord, låne sædekorn og så betale det dobbelte tilbage i jordleje – korn der igen kunne sendes til Lödöse og omveksles i endnu mere sølv. Når der først var samlet sølv nok sammen, fik Magnus mulighed for at befæste huset, sådan som han altid havde haft lyst til. Således at Arnäs kunne forsvares, hvilket var svært især om vinteren, når vandet var islagt. Ved at samle alle deres kræfter på Arnäs i stedet for at splitte dem op på to steder, ville de hurtigt blive rigere. Og med al den nye jord, som blev bragt under plov, ville de også snart komme til at eje et større landområde. Desuden ville de få et varmere og tryggere hus. Endelig ville de kunne efterlade en større arv til Eskild end ellers.

Da de var nået helt frem til gøglerne, blev Magnus tankefuldt stående en tid. Sot kom stønnende af anstrengelse hen mod dem med den lille Eskild i favnen. Hun rakte ham frem foran sig, for at

folk skulle se på hans klæder, at hun havde ret til at bane sig vej gennem vrimlen. Og drengen hoppede ned på jorden og stillede sig op foran sin mor, som mildt lagde hænderne på hans skuldre og rettede på hans fjerprydede hue.

Gøglerne foran dem var iført noget mærkeligt tøj med stærke farver og havde bjælder rundt om håndled og ankler, således at deres bevægelser hele tiden blev akkompagneret af bjældernes klang. Netop nu var de ved at bygge et højt tårn af mennesker med en meget lille dreng – ikke meget ældre end Eskild – helt oppe på toppen. Folk råbte højt af begejstring og spænding, og Eskild pegede ivrigt på dem og sagde, at han også ville være akrobat, hvilket fik hans far til at briste i en overraskende hjertelig latter. Forsigtigt så Sigrid på ham, mens hun tænkte, at faren nok var drevet over, når han kunne le sådan.

Han opdagede, at hun betragtede ham i smug, og smilede stadigvæk, da han bøjede sig frem og kyssede hende på kinden.

“Du er i sandhed en mærkelig kvinde, Sigrid,” hviskede han uden den mindste vrede i stemmen. “Jeg har tænkt over, hvad du sagde, og du har ret i alt. Hvis vi samler kræfterne om at drive Arnäs, så bliver vi rigere og får mere handel. Ingen handelsmand i verden kunne ønske sig en bedre og mere trofast hustru end dig.”

Hun svarede hurtigt og med øjnene rettet mod jorden, at ingen hustru kunne få en bedre og mere forstående ægtemand end ham. Men derefter løftede hun hovedet, stirrede alvorligt på ham og tilføjede, at det faktisk var sandt, at hun havde fået en åbenbaring inde i kirken, og at alle hendes ideer var kommet fra Helligånden selv. Også dem der var fornuftige, og som kun handlede om forretninger.

Magnus så igen utilfreds ud, som om han ikke helt troede på hende. Eller som om han mistænkte hende for at drive gæk med det guddommelige. Han var meget mere troende end hun. Det vidste de begge to. Hendes år i klosteret havde bestemt ikke gjort hende mere blid på det punkt.

Da akrobaterne havde afsluttet deres forestilling og var på vej over mod ølteltet for at få deres gratis øl og nogle skiver af den gennemstegte steg, som de havde fortjent, tog Magnus sin søn op

på armen og gik med Sigrid ved sin side og Sot ti respektfulde skridt bag sig over mod byporten. På den anden side af palisaden ventede deres vogn og hirdmænd. På vejen fortalte Sigrid om den åbenbaring, hun havde fået. Hun fortalte omhyggeligt og med mange ord, fordi hun samtidig forsøgte at forklare indholdet i det hellige budskab.

Hendes første fødsel havde jo nær slået hende ihjel. Det var kun den Hellige Guds Moder, som havde reddet hende og Eskild på tærsklen til døden. Det var velkendt, at en svær fødsel ganske ofte blev fulgt af endnu en svær fødsel. Og nu var tiden jo efterhånden kommet. Men ved at give Varnhem bort, så havde hun skaffet sig mange forbønner. Og hun havde også sikret sig, at dem, som skulle bede, var gode til den slags. På den måde havde hun søgt at beskytte både sig selv og det nye barn.

Men endnu vigtigere var det naturligvis, at deres fælles slægt nu ville blive både rigere og mere magtfulde, nu da Arnäs blev bygget større og stærkere. Det eneste, hun var usikker på, var, hvem den unge mand på den sølvfarvede hest med den hvide man og den lange, kækt løftede hvide hale kunne være. Frelseren selv var det i hvert fald ikke. Han ville aldrig finde på at vise sig på en fyrig hingst og med skjold over armen.

Magnus blev fanget af problemet og grublede en tid. Derefter begyndte han at forhøre sig om hestens størrelse og om dens måde at bevæge sig på. Han indvendte, at der slet ikke fandtes sådan nogle heste. Desuden spurgte han, hvad hun mente med, at skjoldet var mærket med et kors af blod. Hvordan kunne hun vide, at det var blod og ikke bare rød farve?

Hun svarede, at det vidste hun bare. Korset var rødt. Rødt af blod. Og skjoldet var helt hvidt. Den unge mands påklædning havde hun ikke set meget af, fordi skjoldet havde dækket hans bryst. Men tøjet havde i hvert fald været hvidt. Hvidt som cisterciensernes kutter – selvom han heller ikke var munk. Ingen munk ville ride rundt med en krigers skjold. Sandsynligvis havde han haft ringbrynje på under den hvide kjortel.

Tankefuldt udspurgte Magnus hende om skjoldets form og størrelse. Men da hun fortalte, at det var hjerteformet og ikke større,

end at det dækkede brystet, rystede han skeptisk på hovedet og forklarede, at sådan et skjold havde han aldrig nogensinde set. Skjolde var enten store og runde – sådan som dem, man havde brugt før i tiden – eller også var de aflange og næsten trekantede, sådan at stridsmændene bedre kunne røre sig, når de blev stillet i formation. Et lille skjold som det, hun havde set i sin åbenbaring, ville kun være til besvær. Det ville ikke beskytte bæreren under kamp.

På den anden side kunne almindelige mennesker vel heller ikke forstå alt det, som de så i en åbenbaring. Under alle omstændigheder burde man samme aften bede til Guds Moder og takke hende, fordi hun havde vist både mildhed og klogskab.

Sigrid sukkede lettet. Nu var det værste overstået. Nu skulle hun blot sørge for, at den gamle konge ikke tog gaven fra hende og gav den i sit eget navn. Efter at han var blevet så gammel, var han blevet mere og mere opsat på, at folk dagligt skulle bede for ham. Og han havde allerede grundlagt to klostre bare for at sikre sig, at det skete. Det vidste alle. Både hans fjender og hans venner.

* * *

Kong Sverker havde voldsomme tømmermænd og var desuden rasende, da Sigrid og Magnus trådte ind i kongsgårdens store sal, hvor kongen skulle til at træffe alle dagens afgørelser. Lige fra at beslutte, hvordan de tyve, som var blevet pågrebet på gårsdagens marked, skulle henrettes – om de bare skulle hænges, eller om de skulle pines først – og så til at afgøre tvister om jord og arv, som man ikke havde kunnet løse på det almindelige ting.

Det, som endnu mere end tømmermændene gjorde ham rasende, var dagens store og triste nyhed om, at hans næstyingste, slyngelagtige søn på det skammeligste havde bedraget ham. Sønnen Johan var taget på et plyndringstogt til det danske Halland. Altså ikke noget specielt farligt. Den slags kunne de unge adelsmænd gøre, hvis de gerne ville sætte livet på spil i stedet for bare at spille terninger. Men han havde løjjet om de to kvinder, som han havde taget med hjem og gjort til trælle. Uden at sige det direkte havde

han ladet, som om det var et par helt almindelige udenlandske kvinder. Men nu var der kommet en skrivelse fra den danske konge, og i den stod der desværre noget ganske andet – og noget, som ingen nu var i stand til at betvivle. De to kvinder havde været den danske jarls kone og hendes søster. Bortførelsen var altså en niddingsdåd og en hån. Og havde Johan ikke været kongesøn, så havde han omgående mistet livet efter sådan en forbrydelse. Desuden havde han naturligvis skændet dem begge to. Så det var umuligt at levere dem tilbage i samme stand, som de var blevet bortført. Det ville komme til at koste bunker af sølv. Det var helt sikkert. I værste fald risikerede man at få en krig på halsen.

Kong Sverker og hans nærmeste rådgivere havde skændtes så højlydt, at alle i salen nu vidste, hvad der var foregået. Og det eneste, som var helt sikkert, var, at de to kvinder skulle leveres tilbage. Men derefter ophørte enigheden. Nogle mente, at det var en svaghed at bøje sig, og at det kunne risikere at give den danske konge, Sven Grate, nogle lidt for gode ideer. Gav man ham sølv, kunne det udløse plyndringstogter og måske erobringstogter.

Andre mente, at selv en masse sølv ville være billigere end hærtog og plyndringer, uanset hvem der vandt sådan en krig.

Efter et langt og ordrigt skænderi havde kongen pludselig med et træt suk vendt sig mod Fader Henri af Clairvaux, som sad helt fremme i salen og ventede på, at sagen med Lurö skulle komme på dagsordenen. Han sad med hovedet sænket som i bøn og med den brede, spidse hætte trukket ned over panden, så man faktisk ikke kunne se, om han bad eller sov. Han havde nok sovet. I hvert fald havde han ikke fattet noget af den hidsige diskussion, og da han svarede kongen, så lød det, som om han talte latin og ikke almindeligt sprog, så der var ikke ret mange, der forstod, hvad han sagde. Desuden var der ingen gejstlige i nærheden, fordi det mest var timelige spørgsmål, som skulle diskuteres. Kongen så sig vredt rundt i salen og brølede så rød i hovedet, at man hurtigt skulle føre en eller anden lømmel frem, som talte det forbandede præstesprog.

Straks så Sigrid sin chance. Hun rejste sig og trådte med sænket hoved frem i salen, bøjede sig ærbødigt for Kong Sverker og derefter for Fader Henri.